

Aristokrat

PENELOPE WARD

Aristokrat

Çeviren
Derin Yaman Özel

Felicity

Parça 1: Rockwell'den "Somebody's Watching Me"

"Neye bakıyorsun?"
Bayan Angelini'nin sesiyle irkildim ve gözlerimi dürbünden ayırdım. "Körfezin karşısında yeni komşularımız olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

"Evet, geçen gece ışıkların yanıp söndüğünü gördüğümde birinin nihayet oraya taşınmış olabileceğini düşündüm."

"Evet. Sanırım bir parti veriyorlardı."

Narragansett, Rhode Island'ın körfezinde yaşıyorduk. Yandaki ev dışında çevredeki tek yerleşim, aramızdaki küçük su küntlesinin karşısında konumlanan geniş araziydi. Oraya kısa yoldan ulaşmak için bir tekneye binmeniz ya da gerçekten iyi bir yüzücü olmanız gerekiyordu. Karşıdaki ev birkaç aydır boştu. Şimdi ise biri ya satın almış ya da kiralamıştı.

"Onlar hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu.

"Nereden bileceğim?"

"Açık açık gözetliyorsun da ondan."

Cevap vermeden önce boğazımı temizledim. "Onlar dikkatimi çekene kadar... kuşları izliyordum. İki erkek. Sanırım eşcinseller."

“Bunu nereden anladın?”

“Şey, ikisi de çok yakışıklı görünüyor. Bu kadar iyi görünüyorsa eşcinsel olma ihtimalleri var diye düşündüm. Bu hiç adil değil.”

Rüzgâr Bayan Angelini’nin hırkasını savururken, dürbünü elimden kaptığı gibi gözlerine götürdü.

Bir an sonra güldü. “Vay canına. Eh, kuş gözlemciliğine neden birdenbire ilgi duymaya başladığını çok iyi anladım.”

Bayan Angelini dürbünümü geri verdi ve eve girmeden önce göz kırparak beni yeni komşularımızı izlemeye devam etmem için yalnız bıraktı. Ancak bu kez baktığımda kesinlikle *görmemem* gereken bir manzarayla karşılaştım. Adamlardan biri eve girmiş olmalıydı çünkü diğeri artık yalnızdı. Az önce durduğu yerden ayrılmıştı ve şimdi dışarıdaki düşün altında çırılçıplaktı. Ağzım açık kaldı. Onu bu şekilde izlememem gerekirdi ama gözlerimi onun bronz vücudundan alıkoyamıyordum. Su, oyma taştan bir dağın arasından akan şelale gibi üzerinden akıyordu.

Baktığım için kendimi kötü hissediyordum ama dürüst olmak gerekirse... kim komşuların önünde duş alırdı ki? Yine de onun açısından bakarsak, muhtemelen yalnız olduğunu düşünüyordu. Onların evinin arka cephesine bakan tek ev benimkiydi. Herhâlde arada bu kadar mesafe varken birinin onu izleyeceğini düşünmemiştii bile.

Sonunda suçluluk duyguma teslim oldum. Dürbünü bıraktım ve limonlu suyumdan koca bir yudum aldım. Belki de başımdan aşağı dökmeliydim. Körfezin karşısındaki röntgencilik şovundan başka bir şeye odaklanmaya çalışarak telefonumu elimden aldım ve yazlık işleri araştırmaya başladım. Çok stresli bir şey istemiyordum, sadece sonbaharda Pensilvanya’ya taşınmam için biraz para kazandıracak bir şey yeterdi. Son zamanlarda yaşadığım en büyük heyecanın bir çift yakışıklı erkeği gözetlemek olduğunu düşünürsek, beni oyalayacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Üniversiteden birkaç yıl önce mezun olmuştum ama iş için Boston’da kalmıştım. Yirmi dört yaşına yeni girmiştim ve hukuk

fakültesine başlamadan önce yazı geçirmek için Rhode Island'daki evime geri dönmüştüm. Ev, kocası bir dizi balıkçı restoranına sahip, dul bir kadın olan Eloise Angelini'ye aitti. Lise ikinci sınıftan beri Bayan Angelini'yle yaşıyordum. Kocası öldükten sonra koruyucu aile olmaya karar vermiş, önceki koruyucu annem taşındıktan sonra beni yanına almıştı. Bayan Angelini sayesinde liseyi arkadaşlarımdan uzaklaşmadan bitirebilmiş ve Narragansett'ten ayrılmak zorunda kalmamıştım. Bunun için kendisine her zaman minnettar olacaktım. Beni yanına aldığı yetmezmiş gibi, üniversiteye gitmeme de yardım etmeye karar vermişti. Gerçi Harvard'dan tam burs kazandığım için buna hiç gerek kalmamıştı.

Yine de Bayan Angelini, evim diyebileceğim bir yerim olmasını sağladı. Benim ona ihtiyacım olduğundan daha çok onun bana ihtiyacı varmış gibi hissettiriyordu ki bunun doğru olmadığını biliyordum. Beni hayatının en yalnız zamanlarından birinde bulmuştu. Ben ise zaten yalnız bir hayata alışkındım. Kendi başıma olmaktan başka bir şey bilmiyordum ve kalbimi hiçbir şeye kaptırmamayı, kimseye bağlanmamayı öğrenmiştim. On beş yaşında Bayan Angelini'nin kapısına geldiğimde çoktan birçok koruyucu ailenin yanında kalıp ayrılmıştım. Bana annelik yapmaya çalışmamasını takdir ediyordum. O gerçek bir dost ve sırdaştı. Ayrıca birbirimizi çok güldürürdük. Bayan Angelini bana güven duygusu vermiş, ben de ona kocasının kaybindan uzaklaştıran bir oyalanma sağlamıştım. Biz tam da birbirimizin ihtiyacı olan şeylerdik. Yine de hayat beni kimseye karşı fazla rahat olmamaya şartlandırmıştı. Beni kollarını açarak kucaklamaktan başka bir şey yapmayan Bayan Angelini'ye karşı bile.

Artık körfeze dönüp bakmanın güvenli olup olmadığını merak ediyordum. Dürbünümü gözlerime götürdüm ve seksi adamın hâlâ çıplak olan vücudunu bir havluyla kuruladığını görünce irkildim. Kocaman aleti bir aşağı bir yukarı sallanıyordu ve bir süre ne yapacağımı şaşırdıktan sonra dürbünümü adamın üzerinden çekip sola doğru çevirdim. Birden sıçradım. Diğer adam dürbünüyle bana bakıyordu. Arkadaşını izlediğimi izlemişti.

Olamaz.

Sonra, dehşet içinde, iğneleyici bir gülümsemeyle el salladığını gördüm.

Ne yapacağım şimdi?

Bu adamlar nerede yaşadığını biliyorlardı ve muhtemelen kasabada onlarla karşılaşacaktım. Sonsuza kadar saklanamazdım. Sakin davranmak tek seçeneğimdi. İlk içgüdüm olan eve kaçmak yerine sakın kalmaya çalıştım. Gülümsedim ve el salladım.

Tam dürbünümü bırakmak üzereydim ki Duş Alan Adamı çağırdığını gördüm. Eskiden çıplak olan adamın beline şimdi bir havlu sarılıydı. Dürbünlü adam ona bir şeyler söyledi ve ikisi de güldü. Sonra Duş Alan Adam dürbünü kaptı ve o da bana el salladı. Bundan keyif mi alıyordu? Görünüşe göre ikisi de benim aptallığımdan zevk alıyorlardı.

Garip bir şekilde el salladım ve sonra artık yeterince dayandığımı fark ettim. Döndüm ve eve girdim.

Bayan Angelini lavabonun başında bulaşık yıkıyordu. “Neyin var, Felicity? Kıpırmızı olmuşsun.”

“Hiç,” dedim onu geçip üst kattaki odama çıkarken.

Dışarıda olanları aklımdan atamazken, kendimi bir kez daha önümüzdeki birkaç saat boyunca yazlık iş arayışına odaklanmaya zorladım. Bunun en heyecanlı Anma Günü tatili olmadığı kesindi.

Oakşamın ilerleyen saatlerinde kapı çaldı ve Bayan Angelini’nin kapıyı açmaya giderken attığı adım seslerini duydum. Merdiven boşluğundan bana seslenmeden önce kapıyı kapatmıştı.

“Felicity, aşağı gelmek isteyebilirsin. Senin için bir teslimat var.”

Bana bir şey mi gelmişti? Yatağımdan sıçradım ve merdivenlerden atlayarak aşağı indim. Bayan Angelini elinde parlak sarı çiçeklerden oluşan bir buket tutuyordu. Nergis miydi?

“Kimden gelmiş?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Ama üzerinde bir kart var.”

Çiçekleri ondan aldım ve mutfak tezgâhına götürdüm. Kartı açıp notu okuduğumda kalbim neredeyse duracaktı.

Sevgili körfezin karşısındaki kızıl saçlı,

*Bunların yeni komşumuza teşekkür etmenin mükemmel bir yolu olacağını düşündük. Bu çiçek, Röntgenci Nergis*olarak bilinir. Daha fazlasını söylememize gerek var mı? Keyfini çıkar.*

*Komşularını sev,
Sig ve Leo*

Cehennem.

Cehennem, birkaç gün sonra markete adımımı attığım ve neredeyse ona çarpacakken yaşadığım andı.

"Bu sensin." Uzun, erkeklik organını anımsatan bir baget ekmeğini bana doğru uzatıp sallarken söylediği şey buydu. "Bu sana bir şeyi hatırlatıyor mı?"

Yüzümün yandığını hissettim. "Çok komik."

"Son birkaç gündür dışarıda pek görünmedin. Seni korkuttuk mu?"

Bu Duş Alan Adam değil, diğerydi. Son derece uzun boyluydu, siyah saçlıydı ve güçlü bir İngiliz aksanına sahipti.

"Sadece arka bahçede takılmaya biraz ara verdim."

"Dışarısı senin için fazla mı sıcak?"

"Bak, gördüğüm şeyi görmeye niyetim yoktu. Bu yaz kuş gözlemciliğine merak saldım. Sonra bir gün siz buraya taşındınız ve ben—"

"Dur, dur, dur..." Diğer adam, ev arkadaşının yanında belirmişti. "Az önce sana söylemiş olabileceği her şey için çok özür dilerim. Emin ol, hepsi saçmalık. Sadece şaka yapıyor." Onun da güçlü bir İngiliz aksanı vardı. "Doğru dürüst tanışmaya fırsatımız olmadı."

"Siz çok farklı şekilde tanıştınız..." diye takıldı arkadaşı.

* Narcissus Peeping Tom. -en

“Kapa çeneni, Sigmund.”

Tamam, o zaman pislik olanın adı Sig ya da Sigmund’dü. O hâlde çıplak olarak gördüğüm Leo olmalıydı. İkisi de uzun boylu ve yakışıklıydı ama Leo keskin yüz hatları, parlak saçları ve çarpıcı gözleriyle başka bir seviyedeydi. Tam bir Adonis gibi ve korkutucu derecede muhteşemdi.

Sigmund omuz silkti. “Sadece şaka yaptığımın o da farkında.”

“Ama ne zaman duracağını bilmiyorsun. Senin sorunun hep buydu. Kızın yüzünün ne kadar kızardığını görmüyor musun? Onu utandırıyor sun.”

Yüzüm mü kızarmıştı? Bu çok utanç vericiydi. Kendimi kontrol edemiyordum. Ne de olsa çillerle kaplı, açık tenli bir kıızıldım. Ne zaman utansam tepeden tırnağa kıpkırmızı oluverirdim.

Leo’nun ses tonu yumuşadı. “Onun kaba davranışı için özür dilerim.” Elini uzattı. “Ben Leo Covington.”

Teninin sıcaklığının tadını çıkararak elini sıktım. “Felicity Dunleavy.”

Diğer adam da elini uzattı. “Sigmund Benedictus. Lütfen bana Sig de.”

Benedictus mu?

*Been a dick-tus.**

Kesinlikle öyleydi.

Cuk oturmuştu.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

“Seninle de, Çilli.”

Çilli mi? Daha orijinal bir takma ad bulamaz mıydı? Çillerim konusunda hassastım ve genellikle bana Çilli diyen herkesi öldürmek isterdim.

“Bana öyle demesen olur mu?”

“Başka bir lakap mı tercih edersin?” diye sordu Sig. “Röntgenci Tom, belki?”

* Felicity, Sigmund’un kaba tavrıyla “been a dick” yani “bir pislik gibi davranır” diyerek dalga geçiyor. -en

Leo dişlerini sıktı. "Yeter. Ciddiyim."

"Pekâlâ. Uslu duracağım. Bu ekmek için meze aramaya gidiyorum." Göz kırptı. "Geri döneceğim."

O uzaklaşırken içimi bir rahatlama hissi kapladı.

"Onun için... gerçekten üzgünüm," dedi Leo.

"Tanışma şeklimize bakılırsa, alay edilmeyi hak ediyorum. Gözetlememeliydim."

"Beni doğduğum andaki hâlimle görmeyi beklediğini sanmıyorum. Bunu ilk kez yapıyordum. Elbette etrafta kimsenin olmadığını varsaymışım. Bil diye söylüyorum, herkesin görebileceği şekilde duş almak gibi bir alışkanlığım yok. İngiltere'de hiç açık hava duşum olmadı. Yani bu benim için bir yenilik."

Leo basitçe çarpıcıydı. Saçları altın yansımaları olan bir açık kahverengiydi. Güzel bir kemik yapısı ve bakmamak için kendinizi zor tutacağınız dolgun dudakları vardı. Yüzünde değiştirebileceğim tek bir şey bile yoktu. Gözleri koyu maviydi. Bana bir zamanlar kolye yapmak için kullandığım deniz camı parçalarını anımsatıyordu.

Boğazımı temizledim. "Seni Narragansett'e getiren nedir?"

"Hayattan altı aylık bir izin aldım. Kaybolmak için iyi bir yer gibi göründü. Aslında burayı harita üzerinde rasgele seçtik. Sigmund ve ben zamanımızı birkaç farklı yerde daha geçirdik. Önce Kaliforniya, sonra New York ve şimdi de Rhode Island."

"Siz ikiniz... birlikte misiniz?"

Kaşlarını kaldırdı. "Birlikte derken neyi kastediyorsun? Birlikte kalıyoruz. Ama romantik bir birlikteliği kastediyorsan, hayır. Tam olarak ne düşündün?"

"Eşcinsel olabileceğinizi düşündüm."

"Eşcinsel olsaydım, erkek zevkim o adi kuzenimden çok daha iyi olurdu. Tanrı aşkına, eşcinsel olduğumuzu nereden çıkardın?"

"Bilmiyorum. İki yakışıklı adam... büyük bir evde birlikte yaşıyor..."

"Yani, başka bir erkekle yaşayan bir erkeksem, onunla otomatik olarak sevişiyor muyum?"

“Haklısın. Bu aceleci bir varsayımıydı.”

“Bu arada iltifatın için teşekkür ederim.”

Az önce ona yakışıklı dedim, değil mi? Aniden ateş bastığını hissederek, manav reyonuna doğru baktım. “Şey, artık gitsem iyi olacak...”

“Gitmeden önce, geçen gece sana gönderdiği çiçekler için özür dilemek istiyorum. Ona yapmamasını söyledim. Herkes bu tür bir mizah anlayışını takdir etmeyebilir.”

Omuz silktim. “Sorun değildi. Ve güzellerdi. Başta utanmıştım ama sonra tüm olaya gülmeye başladım. Bayan Angelini’nin de çok hoşuna gittiği kesin.”

Kaşları kalktı. “Bayan Angelini?”

Geçmişimi anlatmadan ona kim olduğunu nasıl açıklayabilirdim? Basit tuttum. “O benim ev arkadaşım.”

“Ah. Ev arkadaşı. O zaman o senin lezbijen sevgilin olmalı.” Bir kaşını kaldırdı ve ben de gülümsemek zorunda kaldım. “Her neyse, neden ona Bayan Angelini diyorsun? Onun bir adı yok mu?”

“O yetmiş yaşında. Bu daha çok bir saygı meselesi. Yıllar önce ona böyle seslenmeye başladım ve öyle kaldı. Kendisine her zaman ilk ismiyle hitap etmemi istedi ama ona Bayan Angelini demeye alıştım.”

“Anlıyorum.” Gözlerini bir an için benimkilere dikti. “Ev arkadaşın yetmiş yaşında. Peki, sen kaç yaşındasın, sorabilir miyim?”

“Yirmi dört. Sen?”

“Yirmi sekiz,” diye cevap verdi. Gözleri bir süre benimkilerde oyalandı. “Dinle, yaz boyunca karşınızdaki evi kiralayacağız. Narragansett hakkında neredeyse hiçbir şey de bilmiyoruz. Buralarda gidilecek yerler ve yapılacak şeyler hakkında senin fikrini almak isterim. Belki bu hafta bir ara çay içmeye gelirsin?”

“Çay mı? Gerçekten İngilizsin, değil mi?”

“Kesinlikle öyleyim.” Beyaz dişleri parladı.

Gözlerini ayaklarına dikip, “Bilmiyorum,” dedim.

“Söz veriyorum, kıyafetlerimi çıkarmayacağım...” diye ekledi, muzipçe gülümseyerek.

Uzun zamandır ihtiyaç duyduğumu hissettiğim bir kahkaha attım. “Madem öyle diyorsun.”

“Yarın saat ikide o zaman? Ya da senin için ne zaman uygunsa.”

Bir parçam reddetmek istiyordu ama neden? Yapacak daha heyecanlı bir şeyim yoktu. Eşcinsel olmadığı kesinleştiğine göre, gerçekten Narragansett konusunda uzmanlığımı mı istiyordu, yoksa bu davette başka bir şey mi vardı, tam olarak anlayamamıştım.

“Tabii. Yarın iki olur.”

“Harika. Yüzmek zorunda kalmadan eve nasıl ulaşacağını biliyorsun sanırım?”

“Evet.” Gülümsedim.

“Çok iyi, o zaman. Ve söz veriyorum, Sigmund en iyi hâlini sergileyecek.”

“Eğer olmazsa onunla başa çıkabilirim.”

Görünüşe göre zengin olan bu gezginin, benim nelerin üstesinden gelebileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Utandığımda kızarıyor olabilirdim ama yıllar içinde kendimi korumayı iyi öğrenmiştim.

Sürekli kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldığında, böyle olurdu.

Felicity

Parça 2: Annie'nin Orijinal Broadway Oyuncuları'ndan "It's the Hard-Knock Life"

“Çaya giderken tam olarak ne giyilir?” diye sordum. “Sana ne giymediklerini söyleyeyim. Üzerindeki o yırtık pırtık ‘oyuncu kız’ tişörtünü.”

En iyi arkadaşım Bailey, Brown’da yüksek lisansının ikinci yılına başlıyordu. Providence’a yaklaşık kırk dakika uzaklıkta oturuyordu ama komşularımın evine gitmemden birkaç saat önce beni ziyarete gelmişti.

“Bu yüzden sana soruyorum. Senin moda anlayışın benden çok daha iyi.”

Dolabımı karıştırdı. “Düşünüyorum da... düğmeli, düzgün ama şık bir şeyler olmalı.”

“Gerçekten mi? Aksanları dışında, bu adamlar hiç de düzgün görünmüyor. Daha çok vahşiler.”

“Bunu bir düşün. Çay mı? Yüksek yakalar ve düğmelerle eş anlamlı gibi.” Görüşmelerde sık sık giydiğim beyaz bir bluz uzandı. “Bu güzel görünüyor. Etek olarak neyin var?”

“Pek etek giymem.”

“Cidden. Tüm dolabın kot pantolon, aynı renkte birkaç tişört ve birkaç *sweatshirt*ten oluşuyor.”

“Ne yapalım, ben bunları seviyorum.”

“Yine de özel durumlar için bir şeylere ihtiyacın var.”

“Gerçekten pek bir yere gitmiyorum.”

Dolabımın en arkasında duran tek eteğimi bulmayı başardı.

“Bu ne?”

“Lisedeyken koro konserlerinde giydiğim etek.”

“Sence hâlâ içine girebilir misin?”

“Sanırım ama sence de çok resmî değil mi?”

“Hayır. Bir dene.”

Soyundum, beyaz gömleği giyip düğmelerini ilikledikten sonra uzun siyah eteği bacaklarımdan geçirdim.

Bailey beni aşağıdan yukarı doğru süzdü. “Güzel oldun,” dedi ve dolabımı karıştırmaya devam etti. “Üstüne bunu giyme-ye ne dersin?” Askıların birinden gri bir *blazer* ceket çıkardı.

“Beyaz gömleğini canlandıracak bir şeye ihtiyacın var.”

“Haziran ayındayız. Dışarı *blazer* için çok sıcak değil mi?”

“Evlerinde klima yok mudur?”

“Olabilir. Emin değilim.” Ceketini omuzlarımdan geçirdim.

“Bu adamlar o evi neden kiralyor demiştin?”

“Naragansett’i rasgele seçtiklerini söyledi. Amerika’da altı aylık bir tatile çıkmışlar.”

“Tuhaf. Ama aynı zamanda havalı.” Gülümsedi. “Sence bu adam senden hoşlanıyor mu?”

Ceketimin son düğmesini kapattım. “Bilmiyorum.”

“Naragansett Lisesi’nin satranç şampiyonunu çay içmeye davet ettiğinden haberi yok.”

“Evet, bunun reklamı yapılacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Bir iş görüşmesine gider gibi giyinmem yeterince kötü zaten. İnek eğilimlerimi vurgulamama gerek yok.”

Güldü. “Tamam. Benim gitmem gerek. Nasıl gittiğini bana haber ver, tamam mı?”

“Veririm.”

“Ve Felicity? Gelecek hafta benimle şehirde buluş. Alışverişe gidelim. Dolabının durumunun bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim.”

“Buna gerek yok.”

“İnan bana, var.”

Küçük arabamı, yuvarlak bir araç yolu olan güzel mülkün önüne park ettim. Evin ahşap kaplamaları ve dört beyaz Adirondack sandalyesi olan çarpıcı bir ön verandası vardı. Bu ev, çoğu insanın ancak hayalinde sahip olabileceği tam bir Narragansett eviydi.

Henüz ön kapıya doğru yürüyemeden Sig, beni karşılamak için dışarı çıktı. Arabamın önünde dururken onunla yüz yüze geldim.

Bana şöyle bir baktı. “Mary Poppins’i çaya davet ettiğimizi fark etmemiştim.”

Harika.

O kadar kötü mü? Başımı eğip kendime baktım. Evet, o kadar kötü.

Uzun siyah etek, beyaz gömlek ve *blazer* ceket. Eksik olan tek şey bir şemsiyeydi. Lanet olsun, Bailey.

Onun çıplak göğsüne bakınca, bunun kesinlikle gayriresmî bir “çay” olduğunu anladım. Sonunda üzerinde bir tişört olan Leo ortaya çıktı ve kuzeninin daha fazla ortalığı karıştırmasını engellemek istercesine bize doğru koşmaya başladı.

“İşte buradasın,” dedi Leo.

“Daha önce hiç çaya davet edilmemişim,” dedim ona. “Bunun daha resmî bir şey olduğunu sanıyordum. Belli ki yanlışım.”

Leo gülümsedi. “Bence böyle giyinmiş olman çok sevimli. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, çok hoş görünüyorsun.”

“Ve sen de bir yalancısın.” Güldüm ve eteğimdeki bir tüyü çektişirdim. “Yine de teşekkür ederim.”

Sig, benim küçük nane yeşili Fiat 500'üme baktı. "Oyuncak arabanı da içeri getirmek ister misin?"

"Arabamı rahat bırak. Park etmesi kolay ve az yakıyor."

"Sigmund küçük ve gazlı olmanın nasıl bir his olduğunu iyi bilir," diye şaka yaptı Leo. Elini hafifçe belime koydu ve bu da omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Mütevazı evimize hoş geldin. Hadi, içeri girelim."

"Pek de mütevazı sayılmaz." Kıkırdadım ve devasa mülke baktım.

Beni geniş bir antreden geçirerek krem rengi dolapları ve pırlıl pırlıl granit tezgâhı olan büyük bir mutfığa götürdüler.

"Ne içersin?" diye sordu Leo.

"Çay içmek için sözleştiğimizi sanıyordum."

"Çayı da bir kaşık şekerle seviyorsundur, değil mi?" diye laf attı Sig.

Gözlerimi devirdim. "Bir Kaşık Şeker" Mary Poppins'in meşhur şarkısıydı. Bu adam tam bir baş belasıydı.

Leo'nun şakayı anladığını sanmıyordum. Sadece gözlerini kısarak kuzenine baktı. "Şey, çay derken lafın gelişi idi," dedi. "Başka seçeneklerim de var. Ama istediğin buysa çay yapabilirim."

"Madem öyle, biraz tekila iyi gider. Var mı?" diye takıldım.

"Tea-kila*. Hemen geliyor, güzelim."

"Şaka yapıyordum ama kesinlikle geri çevirmeyeceğim."

"Tea-kila zaten çaydan çok daha iyi." Göz kırptı.

Sig mutfaktan çıkmıştı, Leo da muhtemelen likörlerin depolandığı bitişikteki odaya girmişti. Yalnız kaldığım kısa süre boyunca Fransız kapılarından körfezi izledim.

Sesiyle irkildim. "Güzel bir gün." Leo elinde bir şişe Casamigos Reposado tekila ve iki *shot* bardağı ile duruyordu.

"Dışarısı muhteşem, evet."

* Orijinal metinde "tea-quilla" ifadesi, "tea" (çay) ile "tequila" (tekila) kelimelerinin birleşiminden oluşan bir espridir. Türkçe'de bu esprinin benzer bir okunuşu ve uyumu olmadığı için "tea-kila" şeklinde uyarlanmıştır. -en

Başıyla işaret etti. “İçkilerin tadını dışarıda çıkaralım, olur mu? Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

“Benim hakkımda mı? Sana Narragansett’i öğreteceğimi sanıyordum.”

“Ah. Sanırım ondan da bahsedebiliriz.” Gülümsedi.

Leo beni geniş terasa götürdü, alkol ve bardakları masanın üzerine koydu. Ben sandalyelerden birine oturdum, o da karşıma geçti.

Şişeyi açtı ve *shot* bardağını neredeyse ağzına kadar doldurdu. Sonra da kendine servis yaptı.

Bardağını benimkine doğru uzattı. “Şerefe.”

İkimiz de aynı anda *shot*ları kafamıza diktik. Tekila yakarak boğazımdan aşağı indi.

Çay da neymiş? *Fondip!* Neredeyse anında bir hafiflik hissettim, yanaklarım karıncalandı. Pırıl pırıl körfeze bakarken, “Evimi bu açıdan görmek çok tuhaf. Bayan Angelini’nin evi buradan daha da güzel görünüyor. Aslında, sanırım bu manzara, yani evin arkası en güzel kısmı,” dedim.

“Bence evin en güzel kısmı şu anda karşımda oturuyor.”

Sözleri yüzümün kızarmasına neden oldu. “Bunu neye dayanarak söylüyorsun?” diye sordum. “Beni tanı mıyorsun bile.”

“İltifat etmeye çalışıyordum ama haklısın. Senin hakkında, kolayca etkilenmediğin gerçeği dışında pek bir şey bilmiyorum.”

Sig ortaya çıktı ve kuzeninin omzunu sıvazladı. “Adamım buna alışık değil. Normalde kadınlar ayaklarına kapanır.”

Leo’ya baktım. “Altı aylığına seyahat edeceğini söylemiştin. İşinden izin mi aldın yoksa...”

Sig kıs kıs güldü.

Ona dönerek kaşlarını kaldırdım. “Bu kadar komik olan ne?”

Leo, “İşten izin almamın komik olduğunu düşünüyor çünkü bu, benim için pek de önemli değil,” diye cevap verdi.

“Nedenmiş o? Çalışmıyor musun?”

“Varlıklı bir aileden geliyor,” dedi Sig. “Sorumlulukları olsa da günlük olarak çalışıp çalışmaması pek de önemli değil.”

Leo sinirlenmiş görünüyordu. "Babam aile işini devralmam için beni yetiştiriyor," diye açıkladı. "İngiltere'de yaşadığımız bölgede çok sayıda mülkü var."

Bir süre düşündükten sonra, "Yani bu yetiştirilme süreci, Amerika'da altı aylık bir geziyi de mi kapsıyor?" diye sordum.

"Pek mantıklı görünmeyebilir ama evet, bu gezi babamla yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı. Tek çocuk olduğum için bana karşı beklentisi hep yüksek oldu. İşleri ciddiye almaya başlamadan önce, bu baskıya biraz ara vermem gerekiyordu. Benden neler beklendiğini biliyorum ve onun isteklerini yerine getirmeyi planlıyorum. Ama önce bu molaya ihtiyacım vardı."

"Tamam, yani babanla bir anlaşma yaptın..."

Başını salladı. "Bana her türlü ailevi yükümlülükten altı ay boyunca uzak kalma izni verdi. Karşılığında ise döndüğümde işleri daha ciddiye alacağım."

"Aile işini devralmak istemiyor musun?"

Yüz ifadesi biraz ciddileşti. "Benim ne istediğim hiçbir zaman önemli olmadı."

"Tüm saygımla söylüyorum ama neden babana ilgilenmediğini söylemiyorsun?"

Sig alçak sesle güldü.

Bir ona bir Leo'ya baktım. "Burnumu soktuğum için özür dilerim."

Sig kıkırdadı. "İnan bana, bu soruları sorduğun için çok heyecanlı çünkü bu, onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığı anlamına geliyor ve o da tam olarak bunu tercih ediyor."

Leo'nun yüzü biraz kızardı.

"Neden bahsediyor?" diye sordum. "Sen kimsin?"

"Burada mı? Hiç kimse." İç çekti. "Ama evde, o fanusun içinde? İnsanlar içine doğduğum aile yüzünden önemli biri olduğumu düşünüyor. İstenmeyen bir ilginin öznesiyim."

"Vah vah." Sig gözlerini devirdi. "Eğer yapabilseydim, bu sözde yükün bir kısmını memnuniyetle taşırdım."

Leo ona ters ters baktı. "Neyse, şimdilik bu kadar yeter. Sana

bir tane daha doldurayım mı?" Konuşmayı başka bir yere taşımaya hevesli görünüyordu.

Elimi reddedercesine havada salladım. "İçmesem daha iyi. Bunun bile şimdiden başımı döndürdüğünü hissedebiliyorum."

"O zaman gerçek bir çaya ne dersin?"

"İyi olabilir."

Sig ayağa kalktı. "Ben yapmaya gönüllüyüm. Çilliyle rahat rahat konuşabilmek için bir an önce yakandan düşmemi beklediğini görebiliyorum."

"Sana ona öyle hitap etmemeni söylemişti," diye azarladı Leo.

"Bu doğru." Elini kalbinin üzerine koydu ve pişman olmuş gibi yaptı. "Affet beni, Mary."

Tam bir pislik.

"Onun adına özür dilerim. Gerçekten, akraba olmasaydık onunla ilişkiyi uzun zaman önce keserdim. Ama götlük yapmadığı zamanlarda oldukça eğlenceli bir yol arkadaşıdır."

"Sorun değil."

Başını eğdi. "Bana kendinden biraz daha bahset, Felicity."

"Birkaç yıl önce üniversiteden mezun oldum ve son iki yıldır Boston'da kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışıyorum."

"Hangi okula gittin?"

"Harvard."

Gözleri irice açıldı. "Önemli bir şey değil, yani." Dalga geçmesine öksürdü. "Vay canına. Cidden, tebrik ederim."

"Teşekkür ederim."

"Sırada ne var?"

"Bu sonbahar hukuk fakültesi için Pensilvanya'ya gidiyorum."

"Harika."

"Evet. Tekrar işe koyulmadan önce yazın tadını çıkarmaya çalışıyorum."

"Bir ev arkadaşıyla yaşadığını biliyorum. Peki, ailen nerede?"

İşte başlıyoruz. Direkt söyledim. "Aslında bir ailem yok."

Gözleri endişeyle doldu. "Ailen yok mu?"

“Hayır. Koruyucu aile sisteminde büyüdüm, bu yüzden hayatımın büyük bir bölümünde gerçek ailem olmayan insanlarla yaşadım. Bayan Angelini de bunlardan sonuncusuydu. On beş yaşımıdayken beni yanına aldı ve körfezin karşısındaki ev, o zamandan beri benim yuvam oldu.”

Açıklamamı anladığını gösterircesine başını salladı. “Umarım söyleyeceğim şeye alınmazsın ama başardığın bunca şeyi duyduktan sonra, seni artık daha da etkileyici buluyorum. Büyürken senin için kolay olmamış olmalı.”

“Değildi ama beni bugün olduğum kişi yaptı. Beni güçlü kıldı.”

“Bunu görebiliyorum.” Bakışları üzerimde bir süre oyalandı. “Burası çok mu sıcak?”

Evet, öyleydi. Sadece güneş ve gülünç derecede ağır kıyafetlerim yüzünden değil, ona karşı duyduğum çekim yüzünden de. Bu, uzun zamandır hiç olmadığı bir şekilde sıcaklamama neden oluyordu. Ve bu da beni biraz huzursuz ediyordu.

“Evet.” Yine başımı eğip kıyafetlerime baktım. “Bu kıyafet iyi bir seçim değildi.”

“İçeri girelim mi? Sana evi gezdireyim.”

“Bu iyi olabilir,” dedim ayağa kalkarak.

Mutfakta Sig’in yanından geçtik ve Leo bana etrafı göstermeye başladı. Ardından beni antreden geçirerek oturma odasına götürdü. Tavan yüksekliğindeki pencereler, körfezi farklı bir açıdan net bir şekilde görmemizi sağlıyordu ve içeri süzülen güneş ışıkları parke zeminde parlıyordu.

“Buranın içeriden nasıl görüldüğünü hep merak etmiştim. Hayal ettiğimden daha da güzelmış.”

Bana bakarak, “Evet,” dedi.

İçeride olmak pek bir işe yaramamıştı. Yakamı gevşetmeye çalıştım, yapmayacağımı bilsem de bluzumun düğmelerini açmak istedim.

“Biraz rahatsız görünüyorsun,” dedi Leo. “Seni geriyor muyum?”

Muhtemelen söylememem gereken bir şeyi itiraf ettim. “Sanırım hâlâ ilk tanışmamızın etkisinden kurtulamadım.”

Kaşlarını kaldırdı. “*Kuş gözlemciliğinden mi bahsediyorsun?*”

“Hayır. Kuşları izlemeye başlamıştım ama sizi fark ettikten sonra kesinlikle *seni* izliyordum. Bunu inkâr edecek değilim. Bence çok az insan arkasını dönerdi. Ben sadece bir insanım.”

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu da seni neden sevdiğimin bir başka nedeni, Felicity. Çoğu insan senin gibi bakmaya devam ederdi, kesinlikle ben de öyle ama çok azı böyle konularda senin gibi dürüst davranırdı. Hayatımı, bir numaralı amaçları samimi olmak yerine iyi görünmek olan sahtekâr insanlarla çevrili geçiriyorum. Seni henüz tanıyorum ama bana verdiğin bu küçücük şey, tamamen sensin. Ve bunu takdir ediyordum. Bu iyi hissettiriyor.”

Sig eşikten, “Çay hazır,” diye seslenince Leo ve ben aynı anda ona döndük. Sanki bir ânı böldüğünün farkındaymış gibi bize baktı. “Madem daha uygun bir çay bekliyor, biraz da çörek yaptım.”

Leo bana dönmeden önce, “Teşekkür ederim, evcimen olan,” diye cevap verdi. “Bu ilişkide kesinlikle aşçı o.”

Onları, Sig’in oldukça resmî görünen çay servisini hazırladığı büyük yemek odasına kadar takip ettim. Bir tabakta dağ gibi üst üste yığılmış çörekler vardı.

“Bunların hepsini sen mi yaptın?” diye sordum.

“Evet. Sıfırdan.”

“Etkileyici.”

“Çok fazla malzeme istemiyor,” dedi Sig. “Soğumadan önce tadına baktığından emin ol. Üzerinde erimiş tereyağı gibisi yoktur.”

Bir tane alıp tereyağı sürdüm. Tam da söz verdiği gibi, tuzlu ve lezzetliydi. O sırada Leo bana bir fincan çay doldurmakla meşguldü. Çok tatlıydı.

Sig kollarını kavuşturdu. “Peki, Felicity, iki bekâr erkek burarlarda eğlenmek için ne yapar?”

“Bana mı soruyorsun?” dedim ağızım çöreklerle doluyken. “İkinciniz de partilerle falan eğlenince bulmakta sorun yaşamıyor gibi görünüyorsunuz.”

Leo’nun gözleri kısıldı. “Partiler mi?”

“Evet, bir gece buradan gelen ışıkları gördüm ve körfezin karşısından birden fazla kez müzik sesi duydum.”

Leo başını sallayarak reddetti. “Parti falan yoktu. O, Sigmund’un müziğini çalıp benimle dalga geçmesiydi. Buraya geldiğimizden beri kimseyle tanışmadık. Flaş ışıklarını ve ses sistemini evin önceki sakinleri kurmuşlar.”

Kıkırdadım. “Hmm. Bu biraz tuhaf. Ben de sizin iki parti hayvanı olduğunuzu düşünmüştüm.”

“Her neyse, soruma hiç cevap vermedin,” dedi Sig. “Buralarda neler popüler?”

“Şey, sahilde bir bar var. Hafta içi geceleri bile bir sürü insan orada takılıyor. Bir de şehir merkezi var. Orada bir sürü güzel restoran var. Ancak Amerika seyahatinizin bir bölümünü burada geçirmeyi seçtiyseniz, belki de heyecan verici bir gece hayatı aramıyorsunuzdur.”

Leo, “Sig ve ben bu seyahatten farklı şeyler bekliyoruz,” dedi. “Naragansett, diğer yerlere katlandığım için onun bana verdiği ödündü. Ve ben kesinlikle huzur arıyorum.”

Sig, “Ben de bir şeylerden bir parça arıyorum,” dedi göz kırparak.

Leo ise gözlerini devirdi. “Turistleri boş ver. Söylesene, yerel halk ne yapmaktan hoşlanıyor?”

“Burada hayat oldukça sakindir. Çoğunlukla terasta oturup bira içeriz ya da körfezde gün batımını izleriz. İstiridye avlamaya ya da balık tutmaya gidip akşam yemeği için eve taze ne getirebileceğimize bakarız.”

Leo gülümsedi. “Balık mı tutuyorsunuz?”

“Ara sıra. Gerçi, körfezin en güzel yerlerine gitmek ve midye toplamak için bir tekneye ihtiyacım var.”

“Midye mi?” diye sordu Leo.

“Evet, midye. İstiridye türü bir şey.”

“Ah. Bunu yapmak için bir tekneye mi ihtiyacın var?”

“Körfezin ilerisinde bunun için çok verimli bir bölge var ama buradan oraya gitmek için bir tekne lazım.”

“Anlıyorum.” Leo, dudaklarının kenarındaki yağı yaladı. “Eğer bir tekne bulabilirsem, bizi oraya götürür müsün?”

“İı... Bilmiyorum...” diye kekeledim.

Leo’nun yüzü düştü. “Özür dilerim. Seni tur rehberimiz olman için zorlamak istememiştim. Bu senin işin değil.”

“Sadece şu anda bir şey için söz verebilir miyim, bilmiyorum. Yaz için bir iş arama sürecindeyim. Birkaç potansiyel başvurum var, bu yüzden programımın nasıl olacağını henüz bilmiyorum.”

Başını salladı, hâlâ hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Haklısın.”

İç geçirerek, “Peki... tam olarak ne zamana kadar buradasınız?” diye sordum.

“Ağustos sonuna kadar,” diye yanıtladı Leo.

Sig, “Daha erken ayrılmayı tercih ederdim,” diye araya girdi. “Eve dönmek için Leo’dan daha hevesliyim.”

“Buradan sonra İngiltere’ye geri döneceksiniz yani?”

Leo içini çekti. “Planımız o yönde.”

“Eylül’e kadar dönmezse ailesi taşaklarını koparır,” diye laf attı Sig.

Leo konuyu değiştirmeyi seçti. “Sonbaharda hukuk fakültesi-ne gideceğini söyledin. Biraz daha anlatsana. Hangi okul ve hukukun hangi alanında uzmanlaşmak istiyorsun?”

“Drexel. Diplomamı bir gün çocuk hakları alanında çalışmak, benim gibi büyüyen çocuklara yardım etmek için kullanmak istiyorum. Bu benim için çok önemli, fark yaratabileceğim, kalbime yakın bir şey yapmak.”

Leo, “Keşke herkes tutkusunun peşinden gitse, dünya daha iyi bir yer olurdu.” dedi gülümseyerek.

Sig bize doğru baktı. “Bir şey mi kaçırdım? Senin gibi büyüyen çocuklar?”

"Kuzenine daha önce evlatlık sisteminde büyüdüğümü söyledim."

"Yetimsin yani?"

Bu ifadeden nefret ederdim. "Evet."

Sig birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Sen kızıl saçlı bir yetimsin. Yaşlı bir kadınla yaşıyorsun. Adı Bayan Hannigan olabilir mi acaba?" Başını eğdi. "Sandy adında bir köpeğin de var mı?"

Çok komik. Gözlerimi devirdim. "Bence Annie'yi bu kadar iyi tanıman oldukça komik, Sig. Senin müzikaller konusunda bu kadar bilgili olabileceğini düşünmezdim. Önce Mary Poppins, şimdi de bu."

Leo kuzenine dönerken yüzü kızardı. "Tam bir soytarısın."

"Ve görünüşe göre sen de... Babacık Warbucks'sın."

Leo neredeyse çayını püskürtecekti.

Sig bana bakarak, "Aslında çocukken büyükannemiz beni Londra'da Annie'yi izlemeye götürmüştü," dedi. "Özür dilerim. Şimdilik götlük yapmayı bırakacağım." Onunla tanıştığımdan beri ilk kez gerçekten ilgili görünüyordu. "Ailene ne oldu?"

Ben cevap veremedim Leo, "Şu anda onun geçmişini kurcalamana gerek olduğunu sanmıyorum. Bırak da kız sana hayat hikâyesini anlatmak zorunda kalmadan çayının tadını çıkarsın," dedi.

"Bu konuda konuşmakla ilgili bir sorunum yok," diye ısrar ettim.

Leo başını salladı.

Açıklama yapmak için kendimi hazırladım. "Annem ben yedi yaşındayken aşırı doz uyuşturucudan öldü. Ben doğmadan çok önce de ailesinden uzaklaşmıştı. O yaşta ebeveynsiz kaldığınızda, sizi evlat edinmeye hevesli insanlar olmuyor. İnsanlar yeni doğmuş bebekleri tercih ediyor, fazla konuşmayan yedi yaşındaki cılız çocukları değil. Bu yüzden çeşitli evlere yerleştirildim ama şu ya da bu nedenle kimse beni evlat edinmek istemedi. Çok şanslıydım, sistemden fiziksel veya duygusal olarak zarar gör-

meden çıkabildim. Bu pek çok çocuk için geçerli olmuyor. Sonuç olarak, bir gün benden daha az şanslı olanlara yardım edebilmek istiyorum.”

Sig başını salladı. “Bu takdire şayan.”

“Bu senin ukala kışından gelen bir iltifat mı?” diye sordum.

Leo homurdandı.

Dikkatimi ona yönelttim. “Ne iş yapıyorsun, Sigmund?”

“Çok daha yakışıklı ve başarılı kuzenimin gölgesinde gizlenmek dışında mı yani?” Aniden ayağa kalktı. “Görünüşe göre yaklaşık üç kilometre ötedeki İranlı muhteşem bir kızla eşleşmiş olabilirim. Hazırlanmam gerek.” Çay fincanını bana doğru kaldırdı. “Seninle sohbet etmek güzeldi, Çilli. Yani, Felicity.” Göz kırptı.

O gittiğinde Leo, “Sonunda,” diye mırıldandı.

“Ortamdan ayrılmak için oldukça rasgele bir yoldu.”

“Bu klasik bir Sigmund davranışı. Şu anda bir yol ayrımında. Hayatıyla ilgili ne yapmak istediğinden pek emin değil. Sanırım sorduğun soru onu korkuttu. Ayrıca buraya geldiğimizden beri kışını kaldırmadan bu kadar uzun süre oturduğunu görmemişim. Asla yerinde duramaz. Yalnız kalmak ya da rahatlayıp hayatın tadını çıkarmak onun için asla yeterli değil. Her zaman bir sonraki büyük şeyi, bir sonraki kadını, bir sonraki macerayı arar.”

“O zaman Narragansett’e gelmek isteyeninin neden o olmadığı anlaşılıyor.”

“Anlaşmaya göre, seyahatimizin ilk yarısını metropollerde geçirirsek, son yarısında benim seçtiğim yere gitmek zorundaydı. Ve şimdiye kadar? Bu tam da aradığım şeydi.”

“Yine de burada bile kendine eğlenecek bir kış buluyor.”

“Kesinlikle.” Leo başını arkaya atarak kahkaha attı. “Sözünü sakınmamana da bayılıyorum.”

“Birinin yanında rahat olduğumda biraz açık sözlü oluyorum. Hayat, sözünü sakınmak için çok kısa.”

“Olmadığı biri gibi görünmeye çalışmayan biriyle konuşmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlatamam. Seni birçok yönden kıskanıyorum.”

“Kıskanmak mı? Nasıl yani?”

“İngiltere’de -ailemle olan hayatımda- senden belli bir şekilde davranman, şu an aklıma gelen tabiriyle çok ‘mekanik’ bir şekilde hareket etmen bekleniyor. Sadece sürekli izlendiğim ve yargılandığım için değil, aynı zamanda beklentilerine uymadığım sürece kimsenin beni kabul etmeyeceğini bildiğim için hiçbir zaman kendim gibi davranamıyorum. Zorluk içinde büyüdüğünü ve bunun ne kadar zor olduğunu bilsem de, belli ki bu, istediğini söyleyen, kendi seçimlerini yapan güçlü bir kadın olabilmeni sağlamış. Sana bakacak bir ailen olması harika bir şey olabilir. Ancak aile aynı zamanda bir yük de olabilir... boğucu bir yük.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Senin için üzülmemi beklemiyorsun herhalde...”

Başını iki yana salladı. “Tanrım, hayır. Öyle göründüysem özür dilerim—”

“Endişelenme. Sadece takılıyorum. Tıpkı senin benimkileri anlayamayacağın gibi ben de senin dertlerini anlayamayabilirim. Belli ki iki farklı dünyadan geliyoruz.”

Leo, kalbim hızla çarparken bana bakmaya devam etti. Bakışlarımı kaçırdım.

Sonra saatimi kontrol ettim. “Aslında düşündüğümden geç oldu. Geri dönsen iyi olacak.” Sandalyemden kalktım. “Çay ve tekila için çok teşekkür ederim.”

Leo ayağa kalktı, kalkarken sandalyesi seslice yere sürttü. “Gitmek zorunda olduğuna emin misin?”

“Evet, gerçekten gitsem iyi olur.” Gözlerini kırıştırdı, şaşırmış gibiydi. Bunu ben de tam olarak anladığımı söyleyemezdim.

“Seni arabana kadar geçireyim.”

“Teşekkür ederim.”

Leo evin ön tarafına doğru ilerlerken ayakkabılarım antrenin mermer zemininde tıkırdıyordu.

Yüz yüze dururken hafif bir esinti uzun, gür kızıl saçlarımı savuruyordu. Doğal hâliyle ne düz ne de kıvrıkcıktı, sadece kaba-

rık dalgalı bir yele gibiydi. Bir tutam ağzıma uçtu ve yüzümden uzaklaştırmak için biraz hava üfledim.

Tam vedalaşmak üzereyken Leo, beni bir soruyla şaşırttı.

“Çillerini neden sevmiyorsun?” Gözleri yanaklarıma indi.

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Küçükken insanlar onlarla dalga geçerdi ve sanırım bu da çillerimden nefret etmeme neden oldu.”

Leo boynumu süzmeye başladı. “Ben onları sevdim, özellikle de boynundan aşağıya doğru devam etmelerini. Karakteristik duruyorlar.”

“Az olsalardı, haklı olurdun.” Ayaklarıma doğru baktım. “Benim her yerim çillerle kaplı.”

“Evet, biliyorum. Bu güzel.” Duraksadı. “Sen güzelsin.”

Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

Buraya Mary Poppins kıyafetimle gelirken kendimi güzel hissetmemiş olsam da karşımdaki adam ve onun bana bakışı nedense kendimi güzel hissetmeme neden oluyordu. Bu da içimde artık kaçmam gerektiği hissini uyandırdı.

El salladım. “Şehirde görüşürüz, sanırım.”

Arabama doğru yürümeye başladığımda Leo arkamdan seslendi. “Felicity, bekle.”

Arkamı döndüm. “Evet?”

Ellerini ceplerine soktu. “Bir ara seni dışarı çıkarmama izin verir misin?”

Ağzım açık kaldı ama tek söyleyebildiğim “Bir randevuya mı?” oldu.

“Tabii ki,” dedi gülümseyerek. “Başka ne olabilir ki?”

Cevabımı beklerken çok yakışıklı görünüyordu, güneş mavi gözlerinde parlıyordu. Bir parçam evet demek istiyordu. Ama bu adamla yakınlaşmanın kötü bir fikir olacağını biliyordum.

Bu yüzden kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım. “Teklifin için çok teşekkür ederim ama sanmıyorum.”

Yüzü düştü. “Nedenini sorabilir miyim?”

Bugün bazı konularda açık olmama rağmen, reddetme nede-nimi itiraf etmek istemiyordum çünkü bu beni korkutuyordu.

Nedense evet demenin yaz sonunda kaçınılmaz bir kalp kırıklığına yol açacağını biliyordum. Kendimi korumam gerekiyordu.

“Ben sadece... ilgilenmiyorum,” dedim sonunda. *Kahretsin, bu büyük bir yalan.*

Yavaşça başını salladı. “Tamam. Anladım.”

“Çay için tekrar teşekkür ederim,” dedim ve bu gerilimi daha fazla yaşamamak için arabama kaçtım. Ancak acele ettiğim için arabayı yanlışlıkla geri vitese taktım. Hızla frene basarak beceriksizce el salladım ve güldüm. Leo’nun gülümsemesi gözlerine yansımadağında kalbimin sızladığını hissettim.

Garaj yolundan çıktım ve yola koyuldum. Arabaya bineli bir dakika bile olmamıştı ki beni dışarı çıkarma teklifini tekrar değerlendirmeye başladım. Kesinlikle farklı dünyalardan geliyorduk ve gideceğı için onunla çıkmak anlamsız olurdu ama derinden etkilenmişim. Sadece görünüşünden değil, ayakları yere basan kişiliğinden de.

Hiç farkında olmadan, etrafıma bakana kadar evime giden sokağı çoktan geçmişim. Kendimi bir köprünün üzerinden geçerken buldum, artık nereye gittiğimden emin değildim. Bir nevi hayatımın hikâyesi buydu işte.

3

Leo

Parça 3: Buster Poindexter'dan "Hot Hot Hot"

Sigmund duştan üzerinde sadece bir havluyla çıktı. Etrafına bakındı. "Kızıl nerede?"

"Gitti," diye mırıldandım.

"Bu yüzden mi yüzün bu kadar asık?"

"Nihayet nasıl hissettiğini anladığımı öğrenmek seni mutlu edecek."

"Nedenmiş o?"

"Reddedildim."

Gözleri büyüdü. "Ne?"

"Evet."

"Hayatında ilk kez bir kadın seni geri çevirdi, öyle mi?" Omzuma sertçe vurdu, bundan biraz fazla zevk alıyordu. "Kulübe hoş geldin, dostum. Bizim buralarda mavi taşaklar ve bayat bira servis edilir."

"Harika."

Her ne kadar durumu olgunlukla karşılamaya çalışsam da Felicity'nin beni geri çevirmesi biraz canımı acıtmıştı. Bu reddedilmekle ilgili de değildi. Onunla daha fazla zaman geçireme-

yeceğim için gerçekten hayal kırıklığına uğramıştım. En son ne zaman bir kız hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlandığımı, vücudundaki her çili saymak için can attığımı hatırlamıyordum.

Sigmund beni boğuştuğum bu düşüncelerimden kurtardı. "Tuhaf bir nedenden ötürü ondan hoşlandığını ve onu avlamak için harekete geçebileceğini hissetmiştim ama seni geri çevireceğini hiç hayal etmemiştim."

"Belki de bu onun açısından akıllıca bir karardı."

"Kesinlikle katılıyorum," dedi. "Böyle biriyle uğraşmanın ne anlamı var ki?"

"Bu da ne demek oluyor?" diye tersledim. "Böyle biriyle mi?"

"Onunla konuştuktan sonra sadece sevişmekle ilgilenen bir tip olmadığını anlamışsındır. Bunun için fazla ciddi bir kız. Öyleyse onu tanımanın ya da dışarı çıkarmanın ne anlamı var? Asla bir yere varmazdı."

"Hoşlandığın kişiyi tam olarak seçemezsin, Sigmund, o kişi hayatının boğucu kutusuna tam olarak uymuyor olsa bile."

"Aslında o, hayatına uyan şeylerin tam tersi."

"Tam da bu yüzden ondan hoşlanıyorum."

"Eminim, seni geri çevirdiği için aletin daha da sertleşmiştir."

Beni reddetmesinin onu daha çok istememe neden olduğunu inkâr edemezdim. Bir kovalamaca her zaman tahrik ediciydi. Yine de Felicity Dunleavy benim tarafımdan kovalanmayı umursamıyordu. Bir bahane uydurmak yerine bana doğrudan ilgilenmediğini söylemişti.

"Her neyse..." Güldü. "Artık çocuklarınız Ed Sheeran'ın çocukları gibi görünmeyecek." Kıkırdadı. "Eğer benimle gelmek istersen, bu gece onun yerine sana birini bulabiliriz."

Hayal kırıklığına uğramış bir hâlde elimi saçlarımda gezdirdim. "Şu anda bununla ilgilenmiyorum."

"Dostum, o onda onluk bir kız bile değil. Neden dert ediyorsun ki?"

"Ciddi misin sen?"

“Çok sade biri. Tamam, kendi çapında güzel görünüyor olabilir, sanırım.”

“Doğal bir güzelliği var. İngiltere’deki yapmacık kadınlar gibi değil.”

“Madem onları takdir etmiyorsun, döndüğümüzde o kızlardan bazılarını elinden almaktan mutluluk duyarım.” İç çekti. “Ciddiyim, kuzen, bence sevişmeyi düşünmeden bu gece Shiva ve benimle dışarı çıkmalısın.”

“Shiva mı?”

“Uygulamada tanıştığım İranlı kız.”

“Ah... evet.”

“Belki bir arkadaşı vardır.”

Hiç havamda değildim. “Biraz yorgun hissediyorum. Sanırım evde kalacağım.”

“Benim için hava hoş,” dedi. “Benim övgülerimi çalma şansın yok.”

Sigmund, Providence’a gitmek üzere arabayla çıktıktan sonra annemle ertelediğim o telefon görüşmesini yapmaya karar verdim. Ondan kaçıyordum çünkü dönüşüm için kesin bir tarih vermem konusunda ısrar ediyordu. Henüz eve dönüş biletlerimizi almamıştık.

Üç kez çaldıktan sonra annem açtı. “Merhaba, tatlım. Senden bir daha haber alamayacağımı düşünmüştüm. Burada saat epey geç. Her şey yolunda mı?”

Kanepeye uzandım. “Her şey yolunda, anne. Üzgünüm, saati unutmuşum. İşler biraz yoğun.”

“Sahilde çok fazla uzanarak değerli zamanınızı boşa mı harcıyorsunuz?”

“Boşa harcamanın tam tersi. Zihnim buraya geldiğimden beri on kat daha berrak.”

“Baban bu konuda kesinlikle benden daha destekleyici. Tatilin yarısı bittiği ve eylülde oğluma kavuşacağım için mutluyum.”

Eve dönme düşüncesi biraz midemi bulandırıyor. “Babam nasıl?”

Babam birkaç yıldır kanserle mücadele ediyordu. Günün birinde buna yenik düşeceğinden emindi. Seyahate çıkmadan önce, soyadımızı devam ettireceğime dair bana söz verdirmişti. Onun tek çocuğu olduğum için eğer evlenip çocuk yapmazsam, Covington soyadı benimle tarihe karışacaktı. Ölmeden önce beni evli ve çocuklu görmek istediğini her zaman belirtmişti. *Baskı falan yaptığından değil tabii.*

“Baban son zamanlarda oldukça iyi,” diye bildirdi annem.

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Onunla konuşmak ister misin?”

“Dinleniyorsa hayır. Sadece onu sevdiğimi söyle.”

“O da senin geri dönmen için sabırsızlanıyor. Sanırım seni işin incelikleri konusunda eğitmek için zamana sahip olmaması onu strese sokuyor.”

“Son konuştuğumuzda böyle söylememişti. Bence bu, ondan çok senin için stresli bir durum.”

“Gözüme kestirdiğim birkaç olası aday var ve sonsuza kadar bekleyebileceklerini garanti edemem.”

Adaylar. Annemin, prestijli geçmişlerine dayanarak benimle evlenebilecek niteliklere sahip olduğunu düşündüğü kadınlar için kullandığı terimdi bu.

Ayrıcalıklı üst sınıfın bir üyesi olmanın iki şartı vardı: Ailenizi utandıracak hiçbir şey yapmamak ve soyunuza denk biriyle evlenmek. Resmî olarak hiçbir şeyi kabul etmemiş olsam da içten içe ailemin onayladığı biriyle evlenmezsem, o kişinin hayatını yaşayan bir kâbusa çevireceklerini biliyordum. Kimseye bunu yapmak istemezdim. Bu yüzden her zaman mucizevi bir şekilde onların gözünde kabul edilebilir olan birine âşık olmayı ummuştum. Biriyle bağ kurmak yeterince zordu ama oyun alanının uygun görülen bir avuç insana indirgenmesi, gerçek kimyayı bulmayı neredeyse imkânsız hâle getiriyordu.

“Anne, yaz sonuna kadar dönmeyeceğim, benim için seçtiğin sıkıcı kadınlarla olan fırsatları kaybetmek göze almam gereken bir risk.”

“Sıkıcı mı? Pek sayılmaz.”

“Daha önce benim için birini seçtiğinde hiç işe yaradı mı?”

Duraksadı. “Yardım etmeye çalışıyorum.”

“Aynen öyle. Bak... Çabalarını takdir ediyorum ama—”

“Ne yaparsan yap, dışarıda çevirdiğin dolapların başını geri dönülmez bir belaya sokmadığından emin ol. Kalemimi yanlış mürekkebe batırma, ne demek istediğimi anlıyorsan.”

“Bir süredir kalemimi mürekkebe batırmadım, o yüzden endişelenmiyorum ve batırdığımda da dikkatli oluyorum.”

“Dikkatli olsan iyi olur,” diye uyardı.

Kuzenimin aksine, bu seyahatte sadece bir kadınla yatmışım. O da Los Angeles’tayken barda tanıştığım biriydi ve fiziksel bir çekim olsa da özel bir şey yoktu. Gençken, bu amaçsız karşılaşmalarla aram gayet iyiydi. Yirmi sekiz yaşına geldiğimde, cinsel olarak uyarılmanın yanı sıra entelektüel olarak da uyarılmaya ihtiyaç duyduğumu fark ettim. İkisini bir arada bulmak zordu.

“Hadi anne, seni daha fazla tutmayayım.”

“Şey, bu hızlı bir konuşmaydı. Ama sanırım en başta aradığın için kendimi şanslı saymalıyım.”

“Babama benim için sarıl.”

“Yeğenimi de öp. Sigmund bu gece ne yapıyor?”

“Muhtemelen bilmek istemezsin.”

“Muhtemelen.”

“Hoşça kal, anne.”

“Güle güle, tatlım.”

Akşam ilerledikçe, saatler önce olanları aklımdan çıkaramadığımı fark ettim. Birinin beni Felicity gibi büyülemesi nadir görülen bir şeydi. Onun beni reddetmesi de egomu biraz sarsmıştı.

Oturma odasının ışıklarını kapadım ve kanepeye oturup körfezin üzerindeki aya doğru baktım. Sehpadan dizüstü bilgisayarı aldım ve yazmaya başladım:

Aramamın ilk sonucu olarak bir video bağlantısı çıktı. Başlığı şöyleydi: *Harvard Kutup Dalışı: Taşak*.

Bu kesinlikle dikkatimi çekmişti.

İnsanların kışın ortasında kıyafetlerini çıkarıp dondurucu soğuk suya atladıkları bir tür hayır etkinliğiymişti.

Böyle bir şeyin neden önüme çıktığını merak ederek oynat tuşuna bastım. Birkaç erkek ve kadın dalgali bir okyanustan çıkıyordu. Onu fark etmem sadece birkaç saniye sürdü. Felicity kırmızı, tek parça bir mayo giymişti ve titrerken ellerini çilli kollarına sürüyordu. Uzun saçları ıslaktı ve vücuduna yapışmıştı.

Mikrofonun arkasından gelen bir ses, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Felicity'nin dişleri takırdıyordu. "Nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Taşaklarım donuyor!" Sonra gözleri panikle büyüdü. "Bekle, canlı yayında mıyım?"

Kamera hemen bir haber masasında kendilerini toparlamaya çalışan iki televizyon sunucusuna döndü. İçlerinden biri homurdanarak kâğıtlarını düzeltti ve haber için muhabire teşekkür etti.

Sonra video sona erdi.

Başlığın altındaki açıklamayı okudum:

Harvard öğrencisi Felicity Dunleavy, üniversitenin Polar Plunge yardım etkinliğinden sonra yerel bir Boston TV kanalında "Taşaklarım donuyor," dedi. Orijinal video neredeyse on milyon kez izlenerek viral oldu.

Klibin bu özel versiyonu ise yetmiş beş bin kez görüntülenmişti.

Sonraki birkaç dakikayı videoyu tekrar tekrar izleyerek geçirdim ve her seferinde bir öncekinden daha çok güldüm. En sevdiğim kısım canlı yayında taşak dediğini fark ettiğinde sevimli yüzünde beliren şok ifadesiydi.

Benimle görüşmek istememesi çok kötüydü çünkü bu video, onunla tekrar takılmak istememe neden olmuştu. Başımı iki yana

salladım ve kendimi dizüstü bilgisayarımı kapatmaya zorladım. Sonunda kafamda koyun yerine çilleri sayarak uyuyakalmışım.

Bir hafta sonra, kuzenimin beni yerel bir bistroda çifte randevuya çıkmaya ikna etmesine bir şekilde izin vermiştim. Daha önce hiç tanışmadığım biriyle çıkmak istemiyordum ama Narragansett'e geldiğimden beri biraz inzivaya çekilmiştim ve en azından evden çıkmanın bana iyi geleceğini düşündüm.

Jane'in Göl Kenarı Restoranı'na vardığımızda Sigmund'un siyah saçlı randevusu Shiva ve sarışın arkadaşı Melanie köşedeki masada bekliyorlardı. Bu gece benim için seçilmiş kişinin hiçbir sorunu yoktu ama herhangi bir kızdaki farkı da yoktu. Hiçbir özelliği göze çarpmıyordu, hiçbir özelliği arkamı dönüp eve gitmeme isteği uyandırmıyordu.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Leo." Melanie sandalyesinden kalkarken gülümsüyordu.

"Aynı şekilde." Elini sıktım ve oturmadan önce iki yanağından da hafifçe öptüm.

"Sig bana senin hakkında çok şey anlattı," dedi Shiva. "Sonunda seni dışarı çıkarmaya ikna edebildiğimize sevindim."

"Hakkımda neler söylediğini hayal edebiliyorum."

Sigmund omzumu sıvazladı. "Elbette hepsi iyi şeyler. Ve katılıyorum, varlığını bizi onurlandırman çok hoş. İnsan ancak bu kadar uzun süre kış uykusuna yatabilir."

"Buranın yemekleri gerçekten çok iyi," dedi Melanie, gözleri heyecanla kocaman açılmıştı.

"Bunu duyduğuma sevindim." Bez peçeteyi kucağıma yerleştirdim. "Sigmund oldukça iyi bir aşçı olsa da yerel lezzetlerden bazılarını tatmak güzel bir değişiklik olacak."

Sonraki birkaç dakika boyunca sohbet oldukça yavandı. Komi su getirdi ve garsonumuzun birazdan bizimle olacağını söyledi.

Sonra göz ucuyla onu gördüm. Birdenbire gecem çok daha ilginç bir hâl almıştı.

Felicity. Onun burada ne işi var?

Beyaz, yakalı bir gömlek ve siyah bir önlük giymişti. *Burada mı çalışıyordu?* Narragansett'in gerçekten küçük olduğunu şimdi anlamıştım.

Felicity gergin görünüyordu, sanki bir şeyler ezberliyormuş gibi kendi kendine mırıldanıyordu. Sonra bize doğru yürümeye başladı.

Göz göze geldiğimizde hayalet görmüş gibi göründü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yemek?" Gülümsedim.

"Ah, tabii ki." Başını iki yana salladı. "Bu aptalca bir soruydu."

"Sanırım ben de sana burada ne aradığını sormalıyım... ama aradığın işi bulmuşsun gibi görünüyor?"

"Evet." Dudaklarını diliyle ıslattı. "Aslında bu benim ilk gecem."

"Öyleyse seni yakaladığım için şanslıyım."

Defterindeki bir kâğıdı geri çevirerek, "Hâlâ işi öğreniyorum, o yüzden bana karşı sabırlı ol," dedi.

"Acele etme," dedim, gözlerim bir an için onun gözlerinde kayboldu.

O sırada kuzenim, Felicity'yi masaya tanıtmaya görevini üstlendi.

"Felicity, bu Shiva." Karşımda oturan randevumu işaret ederek "Ve bu da Melanie," dedi.

Her iki kadına da başıyla selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Felicity körfezin karşısındaki komşumuz," dedi Sigmund.

"Narragansett'te mi büyüdün?" diye sordu Shiva.

"Evet," diye yanıtladı Felicity.

"Biz Warwick'ten geliyoruz."

"Öyle mi..." Felicity bir tutam saçını kulağının arkasına götürdü. "Orada güzel bir... alışveriş merkezi var." Cebinden bir kalem çıkardı ama kalem elinden kayd. Onu almak için eğildi ve

“Neyse, ne sipariş etmek istediğinize karar verdiniz mi?” diye sordu. Sanki bir hata yapmış gibi bir anlığına gözlerini kapattı. “Aslında, içecek bir şeyle başlayabilir miyiz? Önce bunu sormam gerekliydi, unuttum,” diye fısıldadı.

Sigmund, “Sanırım daha önce hiç garsonluk yapmadın,” diye laf attı.

“Nereden bildin?”

“Çılgınca bir tahmin oldu,” derken sırttı.

İçki siparişlerimizi aldı ve yaklaşık on dakika sonra geri döndü.

“Sipariş vermeye hazır mısınız?” diye sordu.

Ben hariç herkes başını salladı.

Masadaki varlığını sürdürmek isteyerek, “Burada yemek için ne önerirsin?” diye sordum.

Sanki sorum onu strese sokmuş gibi iç çekti. “Bu benim ilk gecem, o yüzden henüz bir tavsiyede bulunacak uzmanlığa sahip değilim. Ama birisinin kırmızı balık takolarının iyi olduğunu söylediğini duydum.”

Masanın etrafında dolaşırken önce randevularımızın siparişlerini aldı. Ne kadar endişeli görünmeye devam ettiğini, kalemini tıklattığını ve bacağına salladığını fark etmeden edemedim. Bunun ilk gecesi olmasıyla mı ilgili olduğunu, yoksa beni görmenin onu huzursuz mu ettiğini anlayamadım.

Ancak bildiğim bir şey vardı: Bu akşamki “randevum” karışındaki tüm çilli ihtişamıyla ateşli kızıl saçlı kızla boy ölçüşemezdi. Bu gece onu görmek, onu unutmak için gösterdiğim çabalara kesinlikle yardımcı olmayacaktı.

Felicity’nin sesinin beni irkiltmesiyle masaya döndüm. “Ya sen?”

“Hmm?”

“Ne istersin?”

Seni, demek istedim. Seni istiyorum. Seninle zaman geçirmek. Seni tanımak, çillerini saymak için daha fazla zaman. Ancak bunu itiraf etmenin pek de iyi olmayacağından emindim.

“İyi şeyler duyduğuna göre ben balıklı tako alacağım. Şansa bırakmayı pek sevmem, gerçi bazen risk almak buna değebilir, sadece yemek konusunda değil.”

Gözlerimin içine baktı ve birkaç saniye orada kaldı. Şifreli mesajım ona ulaşmış olabilirdi.

Siparişlerimizi vermek için masadan uzaklaştı ve ben bir yandan Melanie’nin öğretmenlik işi hakkında söyledikleriyle ilgileniyormuş gibi yaparken diğer yandan onun geri dönmesini bekledim. Gözlerim odada gezinmeye devam ediyor, uzakta mutfağa girip çıkan Felicity’yi bir an olsun görebilmek için fırsat kolluyordu.

En sonunda, içinde yemeğimizin olduğunu tahmin ettiğim devasa yuvarlak bir tepsiyi taşıyarak bize yaklaştı.

Masaya yanaştığında elleri biraz titriyor gibiydi; sıcak yemekleri bir bir önümüze koyarken hâlâ gergindi. Sıra benim tabağıma geldiğinde ise tacolar bir şekilde tabaktan kayarak kucağıma düştü. Aşağı baktığımda kırmızı sosun kasıklarımı kapladığını gördüm. Ardından da bir yanma geldi.

Sıcak.

Sıcak.

Sıcak.

Sigmund histerik bir kahkaha attı. “Ondan beklediğin ateşli kasık muamelesi bu değildi, değil mi?” diye fısıldadı.

Felicity

Parça 4: Aaliyah'tan "Rock The Boat"

Kalbim hızla çarpıyordu. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim." İçgüdüsel olarak bir peçete kaptım ve kucağını silmeye başladım. Bunun ne kadar uygunsuz olduğunu fark edene kadar da silmeye devam ettim.

"Felicity, gerçekten sorun değil."

Leo'ya daha fazla söz hakkı vermeden mutfağa koştum ve bir havlu aldım. Lavaboya götürüp ıslattım ve biraz bulaşık deterjanı ekledim.

"Gino, bir balıklı taco siparişine daha ihtiyacım olacak. Sonuncusunu kazara birinin üzerine düşürdüm. Çok üzgünüm."

Şef pek mutlu görünmüyordu ama ondan istemekten başka ne yapabilirdim ki?

Islak havluyu Leo'nun masasına geri götürdüm ve ona uzattım. "Tekrar özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Aslında komikti," dedi ve nazıkçe bileğime dokundu.

Bu temas, içimde beklenmedik bir tahrik duygusu uyandırmıştı. "Benim için hiç de komik değildi." Bileğimi çektim. "Yeni

bir tane daha hazırlatıyorum. Bu sefer benden. Benden derken, masrafları ben karşılayacağım demek istedim.”

“Saçmalama.”

O daha fazla bir şey söyleyemeden tekrar uzaklaştım.

Mutfağa döndüğümde, Gino yeni tacoların hazır olduğunu söyleyinceye kadar kendimi toparlamak için birkaç dakikalığına orada öylece durdum. Terleyerek tabağı tezgâhtan aldım ve yemek odasına geri döndüm.

Tabağı dikkatle Leo’nun önüne koyarken onunla göz teması kurmaktan kaçındım, bunun yerine sırttan Sig’e baktım.

Gecenin geri kalanında, kıyamet masasından tamamen uzak durmak için elimden geleni yaptım. Sanırım bu, beni berbat bir garson yapıyordu ama kendimi daha da büyük bir aptal durumuna düşürme riskini göze alamazdım. Bazen onlara baktığımda, Leo’nun gözlerinin üzerimde olduğunu görüyordum. Zavallı hâlime üzülmüş olmalıydı. Evet, bu benim ilk vardiyamdı ama gerginliğimin asıl kaynağı, o gün evinde bana çıkma teklif ettiğinden beri onu düşünmeden edemiyor olmamdı. Şimdiyse onu muhteşem bir kızla çıkarken görmek sarsıcıydı. Geç kalırsan, kaybedersin.

Ertesi sabah kahvaltıda, Bayan Angelini bir şeylerin canımı sıktığını hissetmiş gibiydi. “Her şey yolunda mı, Felicity?”

Kahve fincanımı masaya koydum. “Neden sordun?”

“Sabahtan beri tek kelime etmedin. Restorandaki ilk gecen nasıl geçti?”

“Ah.” Başımı salladım. “Garipti.”

“Nedenmiş o?”

“Körfezin karşısındaki komşuları biliyorsun. Dün gece Jane’nin yerinde yemek yediler.”

“İngiltere’den gelen yakışıklı çocuklar mı? Bunun nesi yanlış?”

“Birincisi, Leo’nun kasiğine sıcak bir tabak taco düşürdüm.”

Ağzı açık kaldı. “Ne yaptın?”

“Evet. Tamamen bir kazaydı ama yine de berbattı. Ona yenisini söyledim ve tacoları hesaptan düştüm ama yine de giderken masada bir yığın para duruyordu. Bana yüklü bir bahşış bırakmışlardı.”

“Bu kulağa kötü bir şeymiş gibi gelmiyor.”

“Değil tabii ama...”

Bayan Angelini’nin kaşları çatıldı. “Geçen gün çay içmeye gittiğinizde bir şey mi oldu? Bana hiç bilgi vermedin. Hikâyenin bir kısmını kaçırıyormuşum gibi hissediyorum.”

İç çektim. “Dün gece, iki muhteşem kadınla çiftte randevuya çıkmışlardı. Bu beni şaşırttı, özellikle de Leo o gün onların evinde bana çıkma teklifi ettiği için.”

Kaşlarını çatı. “Yani, onunla çıkmayı kabul ettin ve şimdi o başka biriyle mi çıkıyor? Bu ne cüret!”

“Hayır, hayır. Olay bu değil. Ona ilgilenmediğimi söyledim.”

Gözleri kısıldı. “İlgilenmediğini mi?”

Tereddüt içinde, “Onu son derece çekici ve karizmatik buluyorum. Ama Atlantik’in bu tarafında sadece birkaç aylığına kalacak biriyle ilişki kurmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bu felakete davetiye çıkarmak olur,” dedim.

“Fakat o ciddi bir şeyler istemiyor. Sadece biraz eğlenmek istiyor.”

Verdiği yanıt beni biraz şaşırtmıştı. Aynı zamanda doğru kararı verip vermediğim konusunda tekrar şüpheye düşmeme neden oldu.

“Bu benim tarzım değil.”

“Eğlence sana göre değil mi?” Kıkırdadı.

“Ben... eğlenceyi severim. Sadece ülkeyi terk edecek çekici erkeklerle değil.”

“Bu adil. Kendini korumaya çalışıyorsun. Anlıyorum.” Kendine bir fincan kahve daha doldurmak için ayağa kalktı, sonra bana döndü. “Biliyor musun, gençliğimle ilgili en büyük pişmanlıklarımdan biri her zaman güvenli yoldan ilerlemiş olmam. Henry başıma gelen en iyi şeydi ama her zaman evlenmeden önce biraz daha eğlenmiş olmayı dilerdim.”

“Sence hiçbir yere varamayacak olsa da ona evet mi demeliydim?”

Kahvesini karıştırdı. “Ona hayır demiş olmanın mantığını görüyorum ve kesinlikle incinmeni istemem. Ancak senin yaşında biri için hayatı ciddiye, çok ciddiye aldığının da farkındayım.” Kaşığı hafifçe vurdu. “Seni tanıdığımndan beri okul ödevlerinin ve diğer zorunlu şeylerin arkasına saklanıyorsun. Fakat sadece bir kez genç oluyorsun. Benim gibi yaşlandığında geriye dönüp bakabileceğin anılar biriktirmenin tam zamanı.” Koltuğuna dönerek, “Tek eşlilik ve istikrar konusunda endişelenmek için önünde uzun yıllar var,” dedi.

“Söylediklerin pek de iyi hissetmemi sağlamıyor.”

“Bunları kararınla ilgili kendini kötü hissetmen için söylemiyorum. Sadece biraz eğlendiğini görmek istiyorum. Hepsi bu. Bunu hak ediyorsun, Felicity. Çok çalıştın. Hukuk fakültesine başlamak üzeresin ve eminim orada da kendini birkaç yıl daha kitaplara gömeceksin. Farkına bile varmadan yirmili yaşların gözlerinin önünden akıp gidecek. Bu yüzden belki bu yazı biraz rahatlamak için değerlendirmelisin.”

Başım dönüyormuş gibi hissediyordum. “Tavsiyen için teşekkür ederim.”

Kahvaltıdan sonra, odama çekilip haziran planlayıcımyı düzenlerken söylediklerini düşünmeye devam ettim. Tam bir ajanda ineğiymdim, zamanımı düzenlemek için çeşitli defterler ve çıkartmalar topluyordum. Bu ay için yapacaklarıma baktığımda bir tane bile “eğlenceli” aktivite olmadığını fark ettim. Listedeki her öge yaz sonunda buradan ayrılmadan önce yapmam gereken zorunlu şeylerden ibaretti; gitmem gereken doktor randevuları, satın almam gereken okul eşyaları. Bu, Bayan Angelini’nin argümanını iyice destekliyordu.

Planlayıcıyı kapatıp çekmeceme koydum ve dışarı çıkıp biraz güneşlenmeye karar verdim. Açık tenliydim ve korunmaya ihtiyacım vardı ama D vitamini için her gün en az on beş dakika güneş ışığı almaya özen göstermeye çalışıyordum.

Buzdolabından bir kutu maden suyu alarak arka bahçeye çıktım ve kendimi Adirondack sandalyelerden birine attım. Birkaç dakika sonra, uzaktan bir şeyin bana doğru geldiğini fark ettim. Bu bir tekneydi ve her saniye körfezin benim olduğum tarafına daha da yaklaşıyordu. Suyun kenarına yürüdüm.

Tekne artık sürücüsünü görebileceğim kadar yakındaydı. El salladı. *Aman Tanrım*. Kalbim birden hızlanmaya başladı. Tekneyi bana doğru süren Leo'ydu.

O, tekneyi bağlarken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Güldü.

"Tekne mi aldın?"

"Yaz sonuna kadar kiraladım."

"Gerçekten güzelmiş."

"Böyle düşünmene sevindim çünkü benimle bir gezintiye çıkmak isteyeceğini umuyordum, bana şu istiridyelerin olduğu yeri gösterirsin... Onlara ne diyordun?"

"Midye."

"Doğru," diyerek çenesini kaşıdı. "Sigmund'u bu akşam bir çeşit istiridye partisi yapmamız gerektiğine ikna ettim. Balıkçıdan ıstakoz alacaktım ama taze yakalanmış istiridyelerin güzel bir ekleme olacağını düşündüm. Ne dersin?"

Düşünürken çenemi ovuşturmaya başladım.

Tereddüt ettiğimi hissetmiş gibiydi. "Art niyetli değilim, Felicity, eğer seni endişelendiren buysa. İlgilenmediğini açıkça belirtmiştin. Ben sadece Narragansett'i biraz keşfetmek istiyorum. Harika bir arkadaş olacağını düşünüyorum ama meşgulsen anlarım."

O umut dolu gülümsemesi ve güneşte neredeyse koyu sarı görünen muhteşem, açık kahverengi saçlarından yansıyan güneşle çok sevimli görünüyordu ki duvarlarım yıkılmaya başlamıştı. Benimle "keşfe" çıkmak için bir tekne, hem de pahalı bir tekne kiralamıştı. Hayır dememin imkânı yoktu.

"Ekipmanların olmadan istiridye avlamaya gidemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

“Denizci gibi görünme çabama rağmen ne kadar bilgisiz olduğumu gösterdiğim kısım tam da burasıydı. Daha önce hiç tekne kullanmadım. Kullanmak için geçici bir sertifika aldım. Hayatımda bilgi dışında da hiçbir şey avlamadım. Bana yardım etmen gerekecek.”

Arkamı işaret ettim. “Garajda tırmık ve kürekler var.”

“Kürekler mi? Ceset mi gömeceğiz?” Göz kırptı.

“Hayır. Ama bir uzmandan istiridye kazmayı öğrenmek üzere sin. Bazen ayaklarımı kullanıyorum ama sanırım sana öğretiren ekipmanları kullanmalıyım.”

“Sanırım şanslı günümdeyim,” diyerek gülümsedi Leo.

“Hemen döneceğim.”

Evin diğer ucundaki garaja gitmek üzere içeri girdiğimde tüylerim diken diken olmuştu.

Bayan Angelini beni mutfakta durdurdu. “Teknedeki senin İngiliz mi?”

“Evet. İstiridye avlamaya gitmek istiyor.”

Bilmiş bir gülümsemeyle bana bakıyordu. “Elbette istiyor.”

Omuz silkdim. “Sadece istiridye işte.”

“Tabii, tabii.”

Yürümeye devam ederken yüzümün kızardığını hissediyordum. “Gidip tırmıkları ve kürekleri alacağım.”

“İyi eğlenceler, tatlım,” diye seslendi arkamdan.

Malzemeleri getirdikten sonra Leo, tekneye binmeme yardım etti ve sürmeye başladı. Çok daha hızlı gitmesini beklerdim.

“Bu kadar yavaş gitmenin bir nedeni var mı?” diye sordum.

“Sanırım tekneyle gezmenin hep biraz... sakın olduğunu düşünmüştüm.”

“Hayır.” Başımı salladım. “Yapacak işlerimiz var. Bırak da dümene ben geçeyim.”

Eğlenmiş gibi görünen Leo kenara çekilirken sırtıyordu.

Gazı kolunu ittirdim ve ışık hızında harekete geçtik, saçlarımız rüzgârda savrulurken üzerimize su sıçırıyordu.

Motorun sesini bastırarak, “Görünüşe göre ben sadece pedalı tekneleri kullanabilecek donanıma sahibim,” diye bağırdı.

“Sorun değil, aylak,” diye bağırdım.

Genişçe gülümserken dişleri güneş işığında parlıyordu. Ne-redeyse acı verecek kadar yakışıklıydı.

Suyun zerine ıkmayalı uzun zaman olmuştu. Tekne gezin-tisi burada popüler bir eğlenceydi ama ne Bayan Angelini’nin ne de benim bir tekнемiz vardı. Bu yüzden suya sadece bir arkadaşım davet ettiğinde ya da Bayan Angelini’nin kardeşi Newport’tan teknesini getirip bizi midye avlamaya gtrdğn-de çıkardım. Bazen benim de kullanmama izin verirdi. Tırmıklar ve diğer aletler teknik olarak onundu.

Körfezin her zaman istiridye avladığım kısmına vardığımız-da, Leo ve ben tekneyi yanaştırdık ve indik.

“Paalarını sıyıрман gerekecek,” dedim.

“Ama daha yeni tanıştık,” diye alay etti.

Bu, onu çıplak görmüş olmamın ne kadar tuhaf olduğunu dş-şnmeme neden oldu. Bu yanlış hissettiriyordu. Belki de bu yüzden onun yanında durmadan kızarıyordum. Muhteşem fiziğinin grn-ts aklımdan hiç ıkmiyordu. şu anda bile koyu renkli kot panto-lonunun içinde, kıcı onu çıplak gördüğüm günkü kadar iyi grn-yordu. Leo’nun tişörtü buraya gelirken sürekli üzerimize vuran su damlalarından sıırıslıklam olmuştu. Islak, beyaz kumaş ona yapışmış, altındaki heykel gibi göğsünü net bir şekilde görmemi sağlamıştı.

Suya girip büyük tırmıklarla midye aramaya başladık. “O şey de ne?” diye sordu, elimdeki yeşil plastik alete bakarak.

Ortasında bir delik vardı. “Boyutunu ölçmek için bunu kul-lanıyoruz.”

“İlginç.” Sırıtarak baktı.

Aletin ortasındaki delik oldukça manidar görünüyordu ama bunu ona sylemeyecektim.

“Midyeleri buradan geçirmemiz gerekiyor ki eğer biri için-den geçerse toplamaya değmeyeceğini anlayalım. Aslında midye toplamak yasadışı.”

“Gerçekten mi? Her gün yeni bir şey öğreniyor insan. Ben ol-sam hepsini toplardım,” dedi.

"Hayır. Bu bebek kaçırmak gibi bir şey olurdu. Eğer yakaladıysan yüklü bir para cezası var."

Suda pek şansımız yoktu, bu yüzden kuma geçtik.

"Çok derin kazmak istemeyiz," dedim. "12 ila 20 santim... Daha fazla kazsak da bir şey bulamayız. Ayrıca kumu sadece hafifçe hareket ettirmeye çalış, aksi takdirde kabuğunu kırabilir ve istiridyeyi öldürebilirsin."

"Bunun eğlenceli ve stressiz olduğunu söylemişlerdi."

"Alışırın. Sadece beni izle."

"Anladım," dedi ama farkında olmadan ona yapmamasını söylediğim şeyi yapmaya devam etti.

"Buradakiler çok küçük," dedim. "Başka bir yere geçelim. Fakat hayatta kalmalarına yardımcı olmak için önce kumu geri koymalıyız."

Başka bir yere geçtikten sonra sonunda şansımız yaver gitti.

"Tam isabet!" diye ilan ettim. "Bal kutusuna denk geldik."

Burnunu kaşıdı. "Bir... bal kutusu mu?"

"Evet. Doğru yeri bulduk. Bal kutusu. Bayan Angelini'nin kardeşi Paul, bir grup midyeyi bir araya toplanmış hâlde bulduğunda böyle der. Bu ismi onun uydurduğuna eminim."

"Bayıldım," dedi Leo sırtarak.

Maceramızın ilk saatinde Leo nihayet bir şeyler öğrenmeye başlamıştı. Farkına bile varmadan bir kovanın tamamını midyelerle doldurmuştuk.

İşimiz bittikten sonra dinlenmek için kumsala oturduk.

Leo kolunu kovaya dayayarak, "Çok uğraştık ama buna değdi," dedi.

"Evet, kendimi kaptırdığımda kafamı bir şeylerden uzaklaştırması hoşuma gidiyor."

"Aklında ne var? Seni strese sokan bir şey mi?"

Dürüst olmalı mıyım? Güldüm. "Sen."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Ben mi?"

"Birazcık. Evet," diye itiraf ettim. "Dün gece... garipti."

“Ah.” Başını salladı. “Hadi bunun hakkında konuşalım. Bu konuyu açmayacaktım ama madem açtın...”

Omuz silktim. “Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum. Seni görmeyi beklemediğim için gergindim sanırım ve sonra bir randevuda olman nedense tuhaf geldi.”

“Benim için de tuhaftı,” dedi.

“Benimle karşılaşmak mı?”

“Hayır. Randevu. Hiç gitmek istemiyordum ama kuzenimin ısrarlarına teslim oldum.”

Gözlerimi kırptırdım. “Onunla bir daha görüşecek misin, yoksa...”

Başını iki yana salladı. “Onunla ilgilenmiyorum.”

“Kız hayal kırıklığına uğramış olmalı.”

“Bilmiyorum. Gerçekten umurumda da değil.” Gözleri benimkileri delercesine bakıyordu.

Kısa bir süre sonra, “Geçen gün seninle ilgilenmediğimi söylerken yalan söyledim,” diye itiraf ettim. “Seni reddetmemin ilgisizlikle hiçbir alakası yoktu. Sadece riskli durumlardan kaçınmak gibi kötü bir alışkanlığım var. Zamanla sana bağlanmak, sonra da gitmen ve tüm bunlarla başa çıkmak zorunda kalmak istemiyorum. Bu yüzden evet demek istememe rağmen hayır dedim.”

Leo gülümsedi. “Dürüstlüğün için teşekkür ederim. Seni tamamen anlıyorum.” Suyu doğru bir taş fırlattı. “Şimdi sana karşı dürüst olacağım ve bu tekneyi kiralamamın akşam yemeğinde istiridye istememle hiçbir alakası olmadığını itiraf edeceğim.” Bana döndü. “Tadının neye benzediğini bile bilmiyordum. Sadece seni tekrar görmek için bir bahane arıyordum.”

“İstiridye yemek istemeyen biri için bayağı uğraşmışsın,” diye takıldım.

“Sanırım. Ama bir bahanem olmasaydı, seni düşünmeden edemediğimi hemen itiraf etmek zorunda kalacaktım. Bunu duymak isteyip istemediğinden emin değildim.”

Çıplak ayaklarımı kuma daldırarak, “Sen kimsin, Leo?” diye sordum.

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani... Sig senin önemli biri olduğunu ima etti. Bu sadece paraya mı dayanıyor, yoksa bana söylemediğin başka şeyler mi var?”

Onunla tanıştığımдан beri ilk kez Leo’nun yüzünde gerçek bir huzursuzluk ifadesi vardı.

“Babam bir düğ. Altıncı Westfordshire Düğü,” diye ekledi. “Bu unvan ona beşinci düğ olan babasından miras kaldı. Tek çocuk olarak ben de bir gün bu unvanı babamdan devralacağım ve Westfordshire’ın yedinci düğü olacağım. Bu unvanla birlikte ailemin geniş mülkünün sahipliği ve kontrolü de bana geçecek.”

Vay canına. Tamam. “Sen bir kraliyet mensubusun yani?”

“Hayır. Kraliyet ailesinden değiliz. Biz daha çok toprak sahibi, zengin hıyarlarız.”

“Aman Tanrım*.”

“Tam anlamıyla.”

“Tanrım, haklısın.” Yüzümü avuçlarıma gömdüm. “Aman Tanrım, kelimenin tam anlamıyla.”

“Lord Covington, evet. Ama lütfen bana asla öyle deme.” Kıkırdadı.

Önüme düşen saçlarıma üfledim. “Bu hayal ettiğimden daha da büyük.”

“Bu tanıştığımız anda söylemek istediğim bir şey değildi. İnsanların tüm bunların ötesinde kim olduğumu görmelerini tercih ediyorum. İngiltere’de bu mümkün değil. Şok içindeki yüz ifaden de ne demek istediğimi kanıtlıyor. İnsanlar bir kez öğrendiklerinde beni farklı görüyorlar. Şımarık ve kendini beğenmiş, belki?”

“Tepkim seni rahatsız hissettirdiyse özür dilerim. Seni farklı gördüğümü düşünmeni istemem. Gerçekten görmüyorum.”

“Sadece bunu bir süreliğine unutmak istiyorum. Hepsi bu.

* İngilizcede “Oh my Lord”, “Aman Tanrım” anlamında kullanılan bir ünlendir. Aynı zamanda karakterin unvanı “Lord Covington” olduğu için, burada çift anlamlı bir kelime oyunu yapılmıştır. -en

Bir şey saklamaya çalışmıyorum. Bunun hakkında konuştuğça bu molanın bir anlamı kalmıyor. Ama kim olduğumu sormaya hakkın var tabii ki."

Aniden, kendimi ona garip bir şekilde bağlanmış hissettim. "Unutmak istemeni anlayabiliyorum. Şey gibi... insanlara hayatımın çoğunda tek başıma olduğumu söylediğimde, kesinlikle beni farklı görüyorlar. Koruyucu aile sisteminde büyüyen çocuklarla ilgili çok fazla önyargı var. Sağlam bir aile temelim olmadığı için sorunlu veya dengesiz olduğumu varsayıyorlar. Bu tuhaf tepkiler yüzünden, ben de insanlara anlatmamayı tercih ediyorum. Ama insanlar sorduğunda tam olarak yalan söylemek de mümkün değil, biliyorsun."

"Evet."

"Dürüstlüğün için teşekkür ederim," dedim. "Bana tamamen yalan söyleyebilir ya da durumu küçümseyebilirdin ve ben ikisinin arasındaki farkı asla anlayamazdım."

"Bana her şeyi sorabilirsin, Felicity. Her zaman dürüst olacağım."

Gözlerimiz kilitlendiğinde, kaçma dürtüsü hissettim. Ayağa kalkarak üstümü temizledim. "Artık yakaladıklarımızı götürsek iyi olacak."

O da ayağa kalktı. "Akşam yemeğine gelecek misin?"

Ben cevap vermekte zorlanırken beni dikkatle izledi.

"Kafanda dönen çarkları görebiliyorum," dedi. "Evet deyip dememekte kararsızsın. Eğer bu seni rahatlatacaksa, teknik olarak bir randevu olmayacak. Pislik kuzenim her türlü mahremiyet şansını mahvetmek için orada olacak. Sadece akşam yemeği çünkü açıkçası, sen olmasan midyeler de olmazdı ve en azından emeğinin tadını çıkarmalısın."

O böyle söyleyince, hayır demek zordu.

"Tamam. Sadece akşam yemeği. Bunu kabul ederim."

Ağır kovayı kaldırdı. "Geri sen mi süreceksin, yoksa ben mi?"

"Eğer karanlık çokmeden akşam yemeğine yetişmek istiyor-sak, direksiyona ben geçsem iyi olur, büyükanne."

Leo gözlerini kapattı. "Bu acıttı."

Öğleden sonrayı Leo ile geçirdikten sonra, onun yanında kendimi eskisinden çok daha rahat hissediyordum. Bugün bana savunmasız tarafını göstermişti ve bu, ondan korkmamı zorlaştırıyordu. Daha çok kendi duygularımdan korkuyordum. Ama nihayetinde, bu akşamın tadını çıkarmak ve bir şeyleri analiz etmeden geçirmek istiyordum. Bu yüzden bu seçimi yaptım.

Tekneyi körfezin benim tarafımda durdurdum. Ekipmanları garaja götürmeme yardım etmek için Leo da benimle indi.

Teknenin yanına döndüğümde, "Akşam yemeği için sekiz uygun mu?" dedi.

"Olur."

"Seni tekneyle alayım mı, yoksa sen gelir misin?"

"Arabayla gelebilirim."

Göz kırptı. "O zaman görüşürüz, güzelim."

Tekneyi çalıştırıp körfezi geçerek evine doğru ilerlerken durup onu izledim. Uzaklaştıkça, içime hafif bir panik yerleşti. Kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi attığını hissedebiliyordum. Ona sakın olmasını, sahip olamayacağı bir adam için umutlanmamasını söylemek istiyordum. Ancak kalbimin bu şekilde atmasına neden olan şey üzerinde çok az kontrolüm olduğunu biliyordum. Onu durdurmaya çalıştıkça muhtemelen daha da hızlı atacaktı.

Eve geri dönerken bacaklarım titriyordu. Görünüşe göre vücudum hâlâ teknenin sallantısını arıyordu. Belki de bacaklarımdaki güçsüzlüğe Leo'ya duyduğum bu çılgınca çekim neden olmuştu.

İçeri girdiğimi duyunca Bayan Angelini aşağıya indi.

"Oldukça uzun sürdü."

"Evet. Bir ton istiridye topladık. Akşam yemeği için onların evine gideceğim."

"Güzel." Gülümsedi. "Biraz rahatlamana sevindim."

Ne giyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bailey'yle alışverişe çıkmamız gerekiyordu ama henüz fırsatımız olmamıştı.

“Bayan Angelini?”

Arkasını döndü. “Evet?”

“Yardıma ihtiyacım var. Bu akşamki yemek için güzel görünmek istiyorum ama dolabımda kot pantolon ve tişörtten başka bir şey yok. Geçen sefer giydiğim uzun eteği giymek istemiyorum. Kuzeni bana Mary Poppins dedi...”

“Ne dedi?” Güldü.

“Evet. Ama bunu hak ettim sayılır.” Omuz silktim. “Her neyse, çok abartılı olmayan ama kot pantolon ve tişört kadar da salaş durmayacak güzel bir şeyler giymek istiyorum.”

“Benden ödünç al diyeceğim ama sana göre çok iriyim.” Saate baktı. “Daha iyi bir fikrim var. Kasabadaki butiğin sahibi arkadaşım Helena. Oldukça erken kapatıyor. Fazla vaktimiz yok ama eminim bizim için biraz daha geç kapatabilir. Güzelliğini yansıtacak ama abartılı olmayan bir şeyler buluruz.”

Ondan fazla bir şey istemezdim, istediğimdeyse Bayan Angelini her zaman yardımcı olurdu. Şu anda içimde köpüren duyguları engellemeye çalıştım çünkü yardımına koşması, tam da bir annenin yapacağı bir şeyi hatırlatıyordu.

5

Leo

Parça 5: Chris de Burgh'dan "The Lady in Red"

A ğır kovayı eve taşıırken, "Lütfen bana ıstırıdye pişirmeyi bildiğini söyle," dedim.

Sigmund gözlerini kıstı. "Tanrı aşkına, ne getirdin buraya?"

"Bunları toplamak için tekneyle açıldık."

"Teknen mi?"

"Evet. Dışarıya bir bak. Sen yokken geldi. Kiralık tabii ki."

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"Belki." Gülümsedim. "Evet."

"Babanın yatına binmek dışında hayatında ne zaman bir tekneye dokundun?"

"Narragansett'te geçirdiğim bu zaman tamamen yeni şeyler keşfetmekle ilgili, Sigmund."

"Eminim ki bugün, bu tekneyle amaçladığın şey de tam olarak denizi keşfetmekti, değil mi?"

"Güzel vakit geçirdik."

"O balığı aletinün üstüne döktükten ve dün geceki randevumuza alay konusu yaptıktan sonra onu unutacağını umuyordum."

“O randevudaki tek alay konusu, yapılan beyinsiz sohbetti.”

“Tamam, şimdi ne olacak? Havuç Kafayı Tavlama Operasyonu için bu şeyleri nasıl pişireceğimi öğrenmek zorunda mıyım?”

“Aşçı sensin. Yaptığın şey bu. Beni utandırmayacak bir şeyler bul.”

“Bunun için bana çok borçlanacaksın.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Sanırım tüm bu seyahatin faturasını ödemek bir şey ifade etmiyor, öyle mi?”

“Haklısın.”

“Ona ıstakoz yiyeceğimizi de söyledim.”

“Yani ikinize koca bir deniz ürünleri ziyafeti mi hazırlayacağım?”

“Ben ıstakozları almaya gidiyorum. Sen de bu ıstiridyelerle ne yapacağına karar ver.” Dükkâna gidip üç tane bir kiloluk ıstakoz aldıktan sonra eve döndüğümde Sigmund’un ıstiridyelerin bir kısmını kabuklarından ayırdığını ve küçük parçalara böldüğünü gördüm. Biraz da Portekiz sosisi almam için bana mesaj atmıştı.

“Onları neden dilimliyorsun? Kabukları kırarak açıp, öyle yiyeceğimizi sanıyordum.”

“Kızıl’a da yapmak istediğin şey bu mu? Onu ikiye ayırıp yemek mi?” Kıs kıs güldü.

“Lütfen durur musun?”

“Şakalarım neden birdenbire seni bu kadar rahatsız etti?”

“Çünkü ona olan ilgimin seksle hiçbir ilgisi yok.” Bu kısmen yalandı. “Yani, ona karşı cinsel bir çekim *hissediyorum* ama *yalnızca* bundan ibaret değil.” Alnımdaki teri sildim. “Her neyse, soru-
ma cevap ver. İstiridyelerle ne yapıyorsun? Neden kabuklarında değiller? Umarım her şeyi mahvetmiyorsundur.”

“Sakin ol, midye dolma yapıyorum. Pippi Uzunçorap’ı* doldurmak istediğini göz önünde bulundurunca bunun uygun olduğunu düşündüm.”

* Pippi Uzunçorap, örgülü kızıl saçlarıyla tanınan, güçlü ve yaramaz bir çocuk kitabı karakteridir. -en